

Markéta Hlasivcová

SVOU PERLU HLEDEJ

ODDÍL I. : Jít na osamělé místo

Světla noci

Zářící hvězdy nebe
s drahokamy
obrazy s překrásnými
rámy
Obracím tvář svou
k měsíci
třpyt zlata v prosté
truhlici

Putuji, kráčím za svým
snem
Je třeba rozlišit kdy
noc je den
Pozlátko falešné vždy kdosi
políčí
Chtivost a faleš život
jepičí

Poklady světa jsou tu
do času
Svou perlu hledej!
Pro spásu
Tvá láska hoří
jako svíce
Vždy dostáváme
mnohem více
*

Naslouchání srdci

Kdo, Pane, touží k Tobě
přijít?
Plamínek se věčný
nevznítí
v těch srdcích ztvrdlých
jako kámen
Den po dni plyne...
s každým ránem
po noci navracím se
znova
Putuji k Tobě modliteb
mých slova
Pramínky malé sbíhají se v pramen
Věř, voda živá obměkčí i kámen

Přijetí

Kdokoli chce, za mnou
může jít
Z pramene vody živé
smí tu pít
v mé Lásce zcela
ponořený
Poklady nedozírné
ceny
nalézá cestou -
ted' a tady
Jen se mnou vcházíš
do zahrady
*

Ježíši, pamatuj na mne

Poznání – a já se
bojím všeho:
slabosti, síly,
neznámého
Spočívám v sobě
nehnutě
Tětiny smyslů
napnuté
jak bojovníci v jednou
šiku
Víří tu tolik
otazníků
Den každý žádá
rozhodnutí
Tak znovu – chvíle
spočinutí
Chodívám od zástupu stranou
Únava však lenost vchází branou
*

Úzkou branou

i kdybych prošla, co má
zavazadla
marnivosti, sobectví
a pýchy?
Vracet se? Abych
nedopadla
jak ti, jež dostihly
už hříchy

Před branou zanech
co tě tíží
co svazuje tě
zlatou mříží
brání ti následovat
Krále tvého
Kdo časně neodkládá
nenajde ho
*

Krajina duše

V mé mysli často nejistota
vzrůstá
krajina duše spíše
pustá
Úkony lásky zkrášlovat ji
stále
Ať krásnou stane se a hodnou
Krále
Ó spočívát tak ve Tvé záři
Monstrance zlatá na oltáři
*

Život skrytý

Tajemství Ducha
svatého
Dary, jež přicházejí
od Něho
Vzývejme Ducha
dobrého
Jediný, Ty Svatý
Veliký
Proč povoláváš zrovna
hříšníky?
Kdo hříchu mrtev v Bohu
s Kristem ukrytý?
Maják, jenž v noci na cestu
nám svítí
Slunce po zimě když dává
rozkvést kvítí
pozemské, prosím, ať nám
ozařuje bytí

*

Otcův záměr: Úvaha o zralosti

Ó, Pane, úradky Tvé
záměry
Mé srdce plné
důvěry
Mysl teď často smutek
kalí
Je-li Tvá vůle, abychom se
báli ?
Má láska nezralá
jak dítěte
Však v Přítomnosti Tvé,
vím, rozkveté

*

Každému světlo

Pro člověka každého světlo
pravé
Cesty vyšlapané mizí
v trávě
V přítomném kráčím
okamžiku...
Pokorně šeptám slova
díků:
Tvůj Syn je ten, jenž
krví z ran
nám otevírá nebe
dokořán
*

Zdraví mé duše

Zdravím mé duše
Láska je
klíč k zámku, brána
do ráje
Ať slyším to, co
slyšet mám
z Tvé Lásky lásku
rozdávám
V souladu slova má
ať s Tvými...
Dny potemnělé
zářivými
ať stávají se v tomto čase
Ó láskyplná cesta k spáse
*

Oddíl II. : Z domu bezpečného vyjítí

Vyjít sama ze sebe?

Z domu bezpečného jak
mám vyjít?
V srdci ustrašeném se dnes
nevznítí
ta láska, jež se přetvořit má
v plamen
Ó srdce lidské není
kámen
po lásce touží,
blízkosti
Z tísně jej prosím
vyprosti
i z obav z Lásky Tvé
a něhy
Proud prudký často
bere břehy
Jak pustit se mám sebe sama?
Ó do Království úzká brána
*

Vaše řeč ať je ano, ano-ne, ne

Co může býti nad
mé ANO?
Vychází ze srdce však
čistého?
S pokorou беру, co je
mi dáno
Kéž rozeznám, že
od Něho
Sladké a hořké
mezi tím
prorůstá koukol
obilím
Naplnit sýpky času
svého
Kdo časem plýtvá
nenajde Ho
Prožene se vítr
po poli
Kamínek v hladkém
vázne soukolí
Ach, rozeznávat, co je z dobrého
Však věřím, přichází vše od Něho

Hle, stojím u dveří a klepu

Ó, sedět s Tebou, Pane
na trůně
Trny tak ostré ve Tvé
koruně
Otevřít třeba srdce
dokořán
pro Lásku, hle, tu proudí krev
z Tvých ran
V panice proud ten
zadržuji
Jen nemysli, že
nemiluji –
to tělo - slabé
v nedůvěře
Ó duše, otevři už
dvěře
*

Ó Hospodine, zkoumáš mne

Ó Hospodine, zkoumáš mne
a znáš mě
Na sebe zde hledím někdy
s nechutí
Netečnost, lenost střídá
vášně
A pohár s vodou živou
netknutý
Já sama nevím, zbožná
moje přání
zda opravdovou
láskou jsou?
Tak slabé je mé
odhodlání
dny jeden za druhým
jak jdou
Ó Hospodine, víš a
znáš mě
Gobelín tkát chci
dle Tvé osnovy
a vážit správně síly, slabosti
i vášně...
Nezměrnou Lásku Tvou
kdo vypoví?
*

Skrytá úskalí

Je život plný
nebezpečí?
O věci vezdejší se
staráš s péčí,
jež přináleží
nebeskému
Úskalí vyhnout chceš se,
všemu,
co děsí tě a
zneklidňuje
Být stále s ním, což
nemiluje
víc stvoření než v světě
kdokoli?
Opust' promazané
soukolí
S Ním vykroč směle v nepoznané
Hle – vítr milosti zde pro nás vane
*

Všichni byli naplněni Duchem svatým

Ó, kde jsou všichni
křesťané?
Srdce okoralé
nevzplane
srdce zavřené se
neotvírá
Nic neříká mu Pravda,
Láska, Víra

Kouzlem pozemským
se zamiluje
dary na zemi spíš
paběrkuje
Myslí, že apoštolé
opilí
jazyky neznámými
mluvili
Duchem odvahou však naplněni
Tvé slovo kážou po celičké zemi
*

Oddíl III. : Na obou koncích pálí svíce

Ježíš objevuje jako člověk Otcův záměr

Kéž všechno tvorstvo Tebe
velebí
Na zemi provázíš je
na nebi
Jednáme dle Tvého
záměru?
Ó Pane, odpusť, někdy
důvěru
vybojovat sobě musím
v tuhém boji
Člověk se s dobrým často
nespokojí
Dobrého víc chce, ještě
více
Na obou koncích pálí
svíce
až opustí jej všechny
síly
Svou chtivostí jsme
pochybili
S holýma rukama
v tom zmatku
stojíme zase
na Počátku
*

Vyjít sama

V mém není chrámu
tržnice
Dobrého zlého
směsice
třpyt zlata drahé
kamení
Jak zahlédnout v tom
znamení?
V cinkání mincí
tichá slova
Šeptám i bouřím
zas a znova
Hříchem zraněnému
člověku
já vodu živou dávám
od věků
*

Pánem nad sobotou

Svatební hosté nemají
se postiti
když ženich přec je
s nimi
Našich předpisů se chceme
držeti
pobývat mezi
svými
Nic nenechávat
náhodě
jsou rozhodnutí
těžká...
Pouštěj svůj chléb
po vodě
Hledím si přítomnosti
Dneška!

*

Úvaha o křesťanství Evropě

Ó zdá se, Pane, dle
rozumu mého
stvoření vzdaluje se
Syna Tvého?
Ovoce poznání však
nezralého
požívá, působí
jak jed
Do zkázy kráčí, myslí si
že vpřed
Ach, často bloudí
srdce lidí
Kde milovat má,
nenávidí
Rozezná dobré od zlého?
Či zakoušet má obého?

*

Nás Pane, zachraň

Nás Pane, zachraň,
hlavně nás
Kdo může říct, že
ani vlas
a stéblo nikdy
přes cestu
Vyvázne přesto
bez trestu
Ty krutou smrt jsi pro nás
podstoupil
Někomu zatěžko je
i pár chvil
pobývat s Tebou
v tichosti
Ó dárce věčné
milosti
pamatuj na nás,
nevědomé tady
Ty otvíráš nám bránu
do zahrady

*

„Žádám vás jen, abyste se na Něho dívali“

V Tvých stopách jdeme
přemítáme
Mnozí uvěřili
Pospícháme
Hledáte Jeho?
Jdeme tam,
lidé kde Jemu
staví chrám

Kdo zabránit vám může hledět
na Něho?
Z pramene čerpat vodu
dobrého
Kdo zabránit vám v lásce
k Němu může?
Bez trnů zraňujících
nezískáš své růže

*

Dějiny duše

Dějiny duše...
Historie
je učitelkou
života?
Opona, závoj
nezakryje
vesmírný tanec
kolotá
proud života a
ve víru
ztrácí se někdy
Nadmíru
do výše tryská silný
pramen
Pro vodu kráčím jasným
ránem
Té vody živé nedozírná cena
Krví drahocennou zaplacená
*

Na počátku bylo slovo

Tak prázdné, duté
nádoby
bez slova Tvého
nezdobí
člověka moudrost, krása
květ
Jak rozkvést může tento
svět
když nepoznává Pána
svého
Kdo nehledá jej
nenajde ho
Co se světem tím bude dále?
Nač otázky, ó miluj Krále!
*

Adventní 2025

Temnota zemi
přikrývá
Hvězda na východě
zářivá
vede mě k Tobě,
mému cíli
Jak často lidé
pochybili
A opakují chyby
svoje -
rozbroje, sváry
nepokoje
Temnota zemi
přikrývá
Ó hvězdo lidí
zářivá
Ty uvádíš nás
do pokoje
Bez pomoci nejsou
dítky Tvoje
*

Jiskra vložená do duše

Vše stvořeno je
skrze Něho
Člověka slabého a
bezmocného,
když obrací se
K neznámému,
On pozvedá a
k srdci svému
tiskne a s Láskou
hovoří:
Jsi jiskra v ohni, kapka
na moři
Má Láska oheň
živé vody pramen
Naděje víra pevnější
než kámen
Ať kotvou, pilířem jsou srdce tvého,
když setráváš v světě stvořeného
*

Vybírám si

Já vybírám si všechno,
Bože můj,
jen radši to, co
nebolí
Na sebe zapomíná, kdo
je Tvůj
Úroda zatím zlátné
na poli
Já nejradši mám, co
se líbí
když nejsou vidět
žádné chyby
lícová strana, ne rub
dukátu
Výšivku zlatou
v brokátu
*

Nejen z chleba živ je člověk

Nechtějí pravé
Boží děti
Tvou náruč často
opouštěti
Mnozí však myslí:
Člověk zdravý
má všechnu moudrost
ze své hlavy
a plody země jsou
jen jeho
On nerad sytí
hladového,
sám nenasytý
zbloudilý
My všichni jsme, ach,
často chybili
Člověk se s málem nespokojí
Co dáme my, je z ruky Tvoje
*